

ossamenta ben coberta per un gruix de músculs tan just, que no la fa esser massa grassa ni demacrada: es el terme mitg y aixó li dona un encant, la re-vesteix d' un misticisme extasia-dor, que treballant la venero, perque hi veig el verdader retrato d' un àngel.

Y aquest àngel qu' ara es l' alegria de la seva mare, aquesta nena qu' un dia pot fer felís á qualsevol home, ¿quí sab si 's corromperá, malejada pels alés podrits del món, que li dirá «hermosa»? ¿Quí sab si 'l món la seduhirá, arrancantli aquesta ingenuitat, aquesta candidesa, la innocencia que li traspúa en tot, en els gestos, en el riure, en el mirar, cambiantli aquestes coses per coqueteries? ¿Quí sab si farà com tants altres àngels qu' he conegut somriures y he vist després convertits en diables que 'l món adora, més encafe qu' als àngels de retaule, perque al contemplar als uns y als altres dels primers ne diu lo que pensava avans de transformarlos y dels segons se 'n riu perque 'ls veu tan grassos y may pensa lo que idealisan, encara que portin més carn artificial... que fusta y pintura

Berga y Boada.

COSES D' ART.

L' EXPOSICIÓ REGIONAL OLOTINA
ORGANISADA PER L' Institut Olotí

Decididament una manifestació artística

com la que 's prepara no s' ha pas vist á Olot més esplendent, ni quan aquesta vila 's convertí en refugi de la major part de joves artistes qu' avuy, mestres y ja vells, poden mirar ab orgull el fruyt dels seus treballs escampats arreu y qu' ha donat per resultat la creixensa d' un estol de joves qu' ara son els que sostenen en un estat ben decorós el nom de Catalunya artística, nivellantlo ab el d' altres pobles no tan metallisats que, al mateix temps que procuran l' aliment material del cos, també 's preocupan del de la ànima.

No tot han d' esser xameneyes ni soroll de màquines, ni aquests elements sòls fan la verdadera felicitat dels pobles, pel mer fet de proporcionarli un benestar terrenal, lo-grat esprenent llàgrimes, y que al fi atipa. L' ànima també necessita son esbarjo especial; l' esperit vol fruhir quelcom més que s' aparti de la febre prosayca que domina al món, y en les manifestacions artístiques de tota mena es quan se sadolla d' armonies y notes de colors; dels elements qu' en rigor no serveixen per res, però que son indispensables en tot lo de la vida, perque avuy no 's fa res que no 's procuri d' una manera ó altra revestirho ab tot l' art possible, encara qu' un no se n' adongui, senyal evident que sense l' art viuriam una vida monótona, cansada com la dels irracionals.

El potentat no vol veure les parets de sa casa llises, sense un quadro ni un adorno; el cim de ses calaixeres y taules sense bibelots y joguines; les motllures dels quadros sense molts relleus; els plats sense aucells, paysatges y flors; els mobles sense escultures é incrustacions; y 'l pobre tampoch vol veure les parets blanques, ni les cadires ni 'ls plats y en els quadros hi vol filets de or, y per aixó l' un guarneix sa casa d' estampes y cromos y treballs de paper de co-